

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/10/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4113224735
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4113224735.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu JUDr. Renáty Pátrovičovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci navrhovateľky: B. R., nar. XX. XX. XXXX, bytom F. XX, zast. JUDr. Danielou Suchánkovou, advokátkou so sídlom v Piešťanoch, M. Waltariho 7, proti odporcovi: W. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom N. - W. S., S. XX/A, zast. JUDr. Ivanom Kochanským, advokátom so sídlom v Nitre, Farská 33, o zaplatenie 11.630 eur s príslušenstvom, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 22. septembra 2014 č. k. 10C/82/2014-64, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti a vo výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e .**

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania v sume 334,28 eura do rúk jej právnej zástupkyne JUDr. Daniely Suchánkovej, advokátky so sídlom Piešťany, M. Waltariho 7 do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke 11.300 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 6% ročne zo sumy 11.300 eur od 08. 07. 2013 do zaplatenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V zostávajúcej časti žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke náhradu trov konania vo výške 2.192,14 eura právnej zástupkyne navrhovateľky JUDr. Daniele Suchánkovej do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 657 ods. 1, § 563, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. a vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že návrh navrhovateľky bol podaný dôvodne v časti žalovanej sumy 11.300 eur, a preto mu v tejto časti vyhovel. V konaní nebolo sporné, že navrhovateľka a odporca boli neoficiálnymi partnermi a to v čase, kedy bol odporca ženatý. V tomto období začal so stavbou rodinného domu v k. ú. W. na stavbu ktorého mu navrhovateľka poskytovala pôžičky v rôznych sumách. Zmluvu o pôžičke uzavreli v písomnej forme len jednu a to prvú pôžičku vo výške 25.000 eur, ktorej účelom bolo poskytnutie finančných prostriedkov na výstavbu rodinného domu v k. ú. W. S. zo dňa 17. 08. 2011, ktorá mala byť vrátená do 12 mesiacov, t.j. 17. 08. 2012. V konaní navrhovateľka preukázala aj vloženie ostatných finančných prostriedkov na účet odporcu, čo odporca nepoprel. Navrhovateľka tvrdila, že išlo o pôžičky na stavbu rodinného domu, ktoré zmluvy boli uzavreté ústne a nebolo dohodnuté, dokedy má vrátiť odporca finančné prostriedky navrhovateľke. V konaní ďalej nebolo sporné, že odporca postupne vracal finančné prostriedky na účet navrhovateľky, ktorých suma tiež nebola sporná, okrem sumy 5.000 eur, ktorú odporca tvrdil, že navrhovateľke vrátil, čo navrhovateľka poprela, pričom odporca nevedel túto skutočnosť preukázať. Preto súd pri svojom rozhodnutí nechal do úvahy vrátenie sumy 5.000 eur navrhovateľke, lebo odporca neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia, že uvedenú sumu odovzdal

osobne navrhovateľke. Odporca poprel, že by mu navrhovateľka finančné prostriedky požičiavala na stavbu domu a preukázal súdu, že mal poskytnutý úver vo výške 70.000 eur a 35.000 eur zo B., a. s. Okrem toho predložil aj výpis z účtu, v ktorom boli uvedené určité platby bez zistenia účelu a z hľadiska dôkaznej situácie mal súd prvého stupňa za to, že uvedené výpisy z účtu nepreukázali, že odporca mal dostatok finančných prostriedkov na výstavbu domu, pričom vo výpise boli uvádzané aj sumy vkladané samotnou navrhovateľkou a manželkou odporcu, ktoré jej predtým vkladal na jej účet. I keď výšku úverových prostriedkov preukázal, súd prvého stupňa nezisťoval, aký rozpočet mal na stavbu domu a akú mal tento dom hodnotu. Vychádzal zo skutočnosti, že zmluva o pôžičke nemusí mať písomnú formu, ide však o reálny právny úkon, a teda navrhovateľka preukázala, že vložila na účet odporcovi jednotlivé sumy pôžičky, z ktorých časť vrátil a nevrátil žalovanú sumu 11.300 eur. Aj keby odporca preukázal, že mal dostatok finančných prostriedkov na stavbu domu, súd nezistil žiadny iný dôvod, pre ktorý by mala navrhovateľka vkladať tak vysoké čiastky na jeho účet, než pôžičky. S poukazom na uvedené považoval tvrdenie odporcu, že finančné prostriedky, ktoré mu vložila na účet navrhovateľka, neboli pôžičky, ale išlo o finančné prostriedky, ktoré spolu míňali na rôznych pobytoch a nákupoch, ktoré aj vymenoval, za účelovú obranu. Tieto tvrdenia nemali žiadny racionálny základ, pretože jednak išlo o príliš vysoké sumy, ak mali byť použité na výlety prevažne po Slovensku, a jednak nevysvetlil dôvod, prečo mala navrhovateľka vkladať peniaze na jeho účet, ak ich mali spoločne minúť. Navrhovateľka si mohla predsa vybrať určitú hotovosť zo svojho účtu a touto potom platiť, resp. vrátiť odporcovi, ak by platil za ňu. Okrem toho, ak to bolo pre účely míňania finančných prostriedkov na spoločné výlety, nebolo zrejmé, prečo jej odporca určitú časť ňou poskytnutých peňazí postupne vracal. Keďže medzi navrhovateľkou a odporcom nebola stanovená splatnosť jednotlivých požičaných súm, súd prvého stupňa mal za to, že splatnosť nastala až výzvou právnej zástupkyne danou na poštovú prepravu 20. 06. 2013. Mail zo strany navrhovateľky bol neúplný, okrem toho nevyplývalo z neho celkom jasne, aké veci si chce doriešiť navrhovateľka s odporcom, preto naň neprihliadol. Navrhovateľka pôvodne žiadala priznať úroky z omeškania vo výške 8,75% ročne od 05. 10. 2012, na pojednávaní dňa 22. 09. 2014 z dôvodu, aby nedošlo k zbytočnému predlžovaniu konania, upravila nárok na úrok z omeškania od 08. 07. 2013, t.j. odo dňa, kedy bola právnej zástupkyňi doručená odpoveď odporcu na jej list, ktorým ho vyzvala na zaplatenie požičanej sumy. Súd prvého stupňa priznal navrhovateľke úrok z omeškania vo výške 6% ročne, lebo základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky v čase vzniku omeškania bola 1%, k čomu súd pripočítal 5 percentuálnych bodov. Úrok tak priznal od 08. 07. 2013, čo bol dátum, kedy bola doručená právnej zástupkyňi navrhovateľky odpoveď odporcu na jej výzvu na zaplatenie žalovanej sumy, odkedy bol odporca nepochybné v omeškaní so zaplatením svojho dlhu a to do zaplatenia. Okrem toho, súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľky na zaplatenie sumy 330 eur, čo mala byť suma v prepočte 1.279,90 zlotých, ktoré mala zaplatiť na bránku do domu odporcu. V konaní nebolo sporné, že časť dokladov pochádzajúcich z výstavby domu, mala k dispozícii navrhovateľka, teda k dokladu sa mohla dostať aj týmto spôsobom, doklad bol anonymný, teda nebolo na ňom uvedené meno kupujúceho, a preto mal súd za to, že v tejto časti návrhu navrhovateľka neuniesla dôkazné bremeno, a preto v tejto časti žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP a v konaní úspešnej navrhovateľke priznal náhradu trov konania a to za zaplatený súdny poplatok vo výške 697,50 eura a trov právneho zastúpenia podľa § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a/, b/, c/, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z. za úkony právnej pomoci (príprava a prevzatie 13. 06. 2013 - 270,53 eura, spísanie návrhu 24. 07. 2013 - 270,53 eura, zastúpenie na pojednávaní 30. 07. 2014 - 270,53 eura, zastúpenie na pojednávaní 22. 09. 2014 - 270,53 eura) spolu 1.082,12 eura, režijný paušál k jednotlivým úkonom spolu 31,70 eura, strata času za dve cesty Piešťany - Nitra a späť 6 polhodín x 13,40 eura, spolu 80,40 eura, cestovné Piešťany - Nitra a späť osobným motorovým vozidlom BMW ev. č. W., pri priemernej spotrebe 5,1l/100km, a ceste Piešťany - Nitra a späť, 102 km, pri cene PHM 1,348 eura, t.j. 102 x 5,1 = 5,20 x 1,348 eura = 7 eur, náhrada 102 x 0,183 = 18,66 eura, spolu 25,66 eura x 2 = 51,32 eura.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie odporca z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. a), d), f) OSP a podľa § 220 OSP žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh zamietne a zaviazže navrhovateľku na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania. Bol toho názoru, že odvolacím súdom je potrebné preskúmať napadnutý rozsudok na odvolacom pojednávaní a v zmysle § 213 ods. 3 OSP v potrebnom rozsahu zopakovať dokazovanie. Poukázal pritom na § 657 ods. 1, § 563 Občianskeho zákonníka a tiež § 120 ods. 1, § 123 OSP. Rozhodne poprel, že medzi ním a navrhovateľkou došlo k uzatvoreniu dohody o pôžičke peňazí. Je pravdou, že pre uzatvorenie dohody o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, a teda takáto zmluva môže byť uzatvorená i ústne alebo konkludentným spôsobom. Okrem toho namietal, že súd prvého

stupňa mu odňal možnosť konať pred súdom, kde mal záujem podrobne popísať spôsob jeho spolužitia s navrhovateľkou a predovšetkým spôsob ich finančného hospodárenia. Podľa súdu sa jednalo o nepodstatné veci, ktoré nesúviseli s meritom sporu a pri svojom prednese bol súdom opakovane zastavovaný. Svojím prednesom - výsluchom mal záujem súdu prvého stupňa ozrejmiť vyššie uvedené skutočnosti a preukázať, že v tomto konaní sa nejednalo o pôžičku peňazí tak, ako sa to snažila dokazovať navrhovateľka. S poukazom na zistenia súdu prvého stupňa mal za to, že súd prvého stupňa dospel ku skutkovým záverom výlučne na základe výpovede navrhovateľky a jeho tvrdenie považoval za účelovú obranu. Zdôraznil, že v prejednávanej veci sa nejednalo o pôžičky, ktoré mu mala poskytovať navrhovateľka na stavbu rodinného domu. O pôžičku peňazí sa jednalo len dňa 17. 08. 2011, ktorá zmluva o pôžičke peňazí bola ako jediná vyhotovená v písomnej forme. V tomto prípade táto zmluva mala byť použitá na vyplatenie jeho manželky titulom vyporiadania BSM na preukázanie, že ním vyplácaná finančná čiastka netvorí predmet BSM. Takýto postup vymyslela navrhovateľka v presvedčení, že sa od manželky odšťahuje. Túto finančnú čiastku poukázal na účet manželky, ktorá keď sa dozvedela o pôvode peňazí, poslala ich na jeho účet späť a on na účet navrhovateľky. Zostala nezodpovedaná otázka, že ak sa malo jednať o pôžičky peňazí aj v ďalšom období, prečo len jedna zmluva o pôžičke peňazí bola vyhotovená v písomnej forme a ďalšie údajné pôžičky peňazí už neboli v písomnej forme. Aj v nasledujúcom období sa ho navrhovateľka snažila získať pre seba a z toho dôvodu bez jeho vedomia mu poukazovala na jeho účet finančné čiastky v sumách ako uvádzala. Po vzájomnej dohode časť takto poukázaných finančných čiastok minuli spoločne, ale aj na chod domácnosti navrhovateľky a zvyšné finančné čiastky jej poukázal na účet späť. Výpismi z jeho účtu sa súdu snažil preukázať, že finančné prostriedky, ktoré mu na účet zaslala navrhovateľka, nepoužil na stavbu rodinného domu, tieto peniaze na účte zostali a následne boli poukázané na účet navrhovateľky. Súd v tomto smere jeho tvrdenie a vykonanie takého dôkazu neakceptoval. Zotrvával na tvrdení, že stavba rodinného domu bola financovaná výlučne z jeho vlastných finančných prostriedkov (úspory, úver), čo sa súdu snažil preukázať a to tým, že mal dostatok finančných prostriedkov na stavbu rodinného domu. Pokiaľ by ho súd vypočul, tak by zistil, že celé konanie navrhovateľky bolo účelové, so snahou dosiahnuť, aby sa s manželkou rozviedol a žil len s navrhovateľkou. V tomto smere zaslal písomné vyjadrenie aj právnej zástupkyňi navrhovateľky, v ktorom podrobne rozpísal dôvody a účel, pre ktorý mu navrhovateľka zasielala finančné prostriedky na účet. Súd tento prípis na pojednávaní oboznámil, avšak nemal vplyv na skutkové závery súdu prvého stupňa. Pokiaľ by sa súd podrobne oboznámil s finančnými operáciami na jeho účte a účte navrhovateľky, dospel by k jednoznačnému záveru, že tento vzťah nebolo možné považovať za pôžičku peňazí.

Okrem toho, odporca zaslal súdu prvého stupňa aj dodatok k odvolaniu, obsahujúci popis a ozrejenie opodstatnenia sporných prevodov daných súm.

K odvolaniu odporcu sa písomne vyjadrila navrhovateľka, navrhujúc, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 OSP potvrdil a zaviazal odporcu uhradiť jej trovy odvolacieho konania vo výške 334,28 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odvolanie odporcu považovala za nedôvodné v celom rozsahu. K výhradám odporcu uviedla, že prvostupňový súd vyhodnotil dôkazy, ktoré boli predložené, tak z jej strany, ako aj zo strany odporcu v súlade s § 132 OSP a svoje rozhodnutie riadne a podrobne zdôvodnil. Tvrdenie odporcu, že postupom prvostupňového súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, považovala za absolútne neopodstatnené, pretože nezodpovedalo pravde. Prvostupňový súd podrobne odporcu vypočul na pojednávaní dňa 30. 07. 2014 a toto pojednávanie odročil len z dôvodu, aby odporca mohol prostredníctvom svojho právneho zástupcu predložiť súdu na ďalšom pojednávaní dôkazy, na ktoré poukazoval na pojednávaní. Odporca mal dostatok času do ďalšieho odročeného pojednávania na termín 22. 09. 2014 pripraviť si všetky dôkazy a predložiť ich súdu, čo aj spravil. Pravdou bolo, že odporca vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 30. 07. 2014 sústavné odbočoval od predmetu sporu rozvádzaním rôznych so sporom nesúvisiacich skutočností, na čo bol opakovane prvostupňovým súdom upozornený. Skutočnosť, že odporcovi požičala okrem sumy 25.000 eur na základe písomnej zmluvy o pôžičke zo dňa 17. 08. 2011 aj ďalšie sumy na základe ústnych dohôd, nepriamo potvrdil aj odporca. Okrem toho zdôraznila, že pre posúdenie dôvodnosti žaloby nebolo podstatné, na aký účel odporca použil finančné prostriedky, ktoré mu poukázala na účet, resp. či ich nepoužil a nechal si ich na svojom účte. Za podstatné však považovala, že výpismi z jej účtu jednoznačne preukázala, že odporca jej všetky peniaze nevrátil, a keď sa definitívne rozišli, dlhoval jej ešte 11.630 eur. K ďalším tvrdeniam uviedla, že druhú zmluvu o pôžičke pripravila dňa 23. 10. 2011 na sumu 20.000 eur, táto však nebola podpísaná, nakoľko odporca povedal, že ju netreba podpisovať, nepodkladal to za dôležité tak, ako nepokladal za dôležité sa rozviesť. Vždy, keď potreboval peniaze, požiadaval ju o presné sumy, ktoré mu prevádzala na jeho účet vedený v SLSP. Peniaze bola ochotná len

požičkať, nakoľko sa domnievala, že budú spolu žiť, no stále nebol rozvedený. Išlo o dosť veľké finančné prostriedky, ktoré získala z dlhoročných úspor, časť z dedičstva po starých rodičoch, životnej poisťky, stavebného sporenia a predaja osobného auta. Okrem toho poprela, že by od odporcu obdržala hotovosť vo výške 5.000 eur. Tvrdenie odporcu, že peniaze, ktoré mu posielala na účet, spoločne míňali alebo ich minuli na chod jej domácnosti, bolo účelové klamstvo. Z tohto dôvodu nebol ani odporca schopný tieto svoje tvrdenia preukázať. Pokiaľ išlo o doklady ku stavebnému sporeniu, tieto jej odporca priniesol sám, pretože bolo potrebné vydokladovať pokladničnými dokladmi finančnú čiastku, ktorú chceli, aby jej vyplatila Prvá stavebná sporiteľňa ako cieľovú sumu. Nemohlo dôjsť k znehodnoteniu dokladov, ako uvádzal odporca, pretože každý doklad, ktorý bol predložený Prvej stavebnej sporiteľni bol označený číslom jej zmluvy o stavebnom sporení. K tvrdeniu odporcu, že žalobu podala proti nemu len z dôvodu akejsi kompenzácie v prípade, že bude úspešná jeho žaloba proti nej o zaplatenie 13.100 eur, ktorej sumy sa domáha z právneho dôvodu údajne jej poskytnutej pôžičky na kúpu pozemku v kat. úz. M., uviedla len, že je to presne naopak. Odporca podal túto žalobu až dňa 05. 05. 2014, teda takmer rok po tom, ako sa rozhodla domáhať sa vrátenia jej peňazí súdnou cestou, keďže jej návrh na mimosúdne riešenie odporca odmietol. Navrhla preto, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti procesným postupom podľa § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a dospel k tomu záveru, že odvolanie odporcu nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti a vo výroku o trovách konania podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Predmetom odvolacieho konania bolo posúdenie návrhu navrhovateľky na zaplatenie sumy 11.300 eur s príslušenstvom z titulu neuhradených súm zo zmlúv o pôžičke. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa vo veci riadne zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil, preto odvolací súd rozsudok v napadnutej vyhovujúcej časti a vo výroku o trovách konania podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil, a keďže s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa stotožňuje, na tieto dôvody podľa § 219 ods. 2 OSP odkazuje.

Odvolací súd dodáva, že z ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka vyplýva, že zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Z citovaného zákonného ustanovenia teda vyplýva, že pre uzavretie dohody o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, takže táto zmluva môže byť uzavretá i ústne alebo konkludentným spôsobom. Podstatnou náležitosťou obsahu takejto dohody je okrem označenia zmluvných strán predovšetkým určenie predmetu pôžičky; z obsahu zmluvy musí vyplynúť i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu (peňazí). Keďže táto zmluva je reálnou zmluvou (kontraktom), k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi.

Podľa § 120 ods. 1 veta prvá OSP účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Citované ustanovenie stanovuje dôkaznú povinnosť účastníkov v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie. Aby účastník mohol splniť svoju zákonnú

povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti je teda tvrdenie skutočností účastníkom, tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak účastník nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Nesplnenie povinnosti tvrdenia, teda neunesenie bremena tvrdenia, má za následok, že skutočnosť, ktorú účastník vôbec netvrdil a ktorá nevyšla inak v konaní najavo, spravidla nebude predmetom dokazovania. Ak ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať pre účastníka väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie. Zákon účastníkom ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností, je určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov. Táto norma zásadne určuje jednak rozsah dôkazného bremena, t.j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodné preukázané, jednak nositeľa dôkazného bremena.

V prejednávanej veci mala navrhovateľka bremeno tvrdenia, že s odporcom uzavrela zmluvu o peňažnej pôžičke a že odporca pôžičku nevrátil. Z tohto bremena mala povinnosť preukázať uzavretie zmluvy, teda existenciu právneho vzťahu z pôžičky a skutočnosť, že odporcom pripísané sumy nedosahujú výšku poskytnutých súm. Na preukázanie tejto skutočnosti navrhovateľka predložila nielen zmluvu o pôžičke zo dňa 17. 08. 2011, ale aj prevodné príkazy, výpisy z účtu navrhovateľky, prehľad pôžičiek a ich splátok za rok 2011, 2012, návrh zmluvy o pôžičke, ako aj list Prvej stavebnej sporiteľne, a. s. Naproti tomu, odporca mal povinnosť preukázať vrátenie peňazí, čo nepreukázal, nakoľko z obsahu spisu nevyplýva, že by navrhovateľke vrátil všetky preukázateľne poskytnuté finančné prostriedky, a preto súd prvého stupňa na základe ním vykonaného dokazovania správne dospel k záveru, že odporca neunesol tak bremeno tvrdenia, ako aj dôkazné bremeno o vrátení sumy vo výške 11.300 eur. Navyiac, odporca nepoprel, že by peniaze od navrhovateľky prevzal, rozpor vo výpovediach spočíval v účele ich použitia, pričom odporca v tomto ohľade neunesol dôkazné bremeno, že finančné prostriedky mu neboli zo strany navrhovateľky požičané, a teda, že ich nemusel vrátiť. Súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní dospel k správne mu záveru, že tvrdenie odporcu, že finančné prostriedky, ktoré mu vložila navrhovateľka na účet, neboli pôžičky, ale išlo o finančné prostriedky, ktoré spolu míňali na rôznych podujatiach a nákupoch, ktoré aj vymenoval, za účelovú obranu. Navyiac, správne zohľadnil skutočnosť, že tomuto tvrdeniu odporuje skutočnosť, že odporca navrhovateľke určitú časť ňou poskytnutých peňazí postupne vracal. S poukazom na uvedené nebolo možné považovať námietku odporcu, týkajúcu sa dôvodov a účelu zasielania finančných prostriedkov zo strany navrhovateľky na jeho účet, za dôvodnú. Rovnako tak nebolo možné vyhovieť ani námietke odporcu, týkajúcej sa odňatia možnosti konať pred súdom, spočívajúcej v neumožnení mu vyjadriť sa na pojednávaní, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že v konaní boli uskutočnené dve pojednávania, ktorých sa zúčastnil aj odporca, pričom na prvom pojednávaní bol aj vypočutý a jeho právny zástupca požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu, že chcel doložiť súdu dôkaz o tom, že odporca mal dostatok finančných prostriedkov na stavbu rodinného domu a nepotreboval pôžičky. Na druhom pojednávaní došlo k zmene petitu, na základe čoho účastníci konania vyhlásili, že nemajú návrhy na doplnenie dokazovania. Súd prvého stupňa sa oboznámil s obsahom spisu prečítaním a účastníkov poučil v zmysle § 120 ods. 4 OSP, na základe čoho účastníci zotrvali na svojom vyjadrení, že nemajú návrhy na doplnenie dokazovania. Okrem toho, účastníci boli poučení v zmysle § 120 ods. 4 OSP aj v rámci predvolania na pojednávanie, z čoho jednoznačne vyplýva, že odporca bol riadne v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia poučený o tom, že musel predložiť dôkazy alebo ich musel označiť skôr ako predseda senátu vo veci vyhlásil rozhodnutie, pretože na dôkazy označené neskôr sa neprihliada. K tvrdeniu odporcu, že súd prvého stupňa neakceptoval jeho tvrdenia a vykonanie dôkazov, odvolací súd dodáva, že Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd ale nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a záver o tom, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 120 ods. 1 OSP), a nie účastníkov konania. Okrem toho, súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 OSP). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov, a preto nemožno prihliadať ani na námietku odporcu, že ak by sa súd podrobne oboznámil s finančnými operáciami na jeho účte a účte navrhovateľky, dospel by k inému právne mu záveru. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v

napadnutej vyhovujúcej časti a vo výroku o trovách konania podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 OSP tak, že v odvolacom konaní úspešnej navrhovateľke priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 334,28 eura, ktorá pozostávala z trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby (písomné podanie na súd - vyjadrenie k odvolaniu) vo výške 270,53 eura podľa § 10 ods. 1 v spojení s § 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky. Okrem toho odvolací súd priznal aj režijný paušál vo výške 8,04 eura podľa § 16 ods. 3 vyhlášky a priznanú odmenu spolu s režijným paušálom podľa § 18 ods. 3 vyhlášky navýšil o 20% DPH v sume 55,71 eura.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.